

การพัฒนาความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ของนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 *

THE DEVELOPMENT OF GRADE 1 STUDENTS' ENGLISH PRONUNCIATION PROFICIENCY THROUGH PHONICS INSTRUCTION

¹จุฑารัตน์ วิลัยรัตน์ Jutarat Wilairat ²เตชาเมธ เพียรชนะ Techameth Pianchana
^{1,2}วิทยาลัยครูสุริยเทพ มหาวิทยาลัยรังสิต Suryadhep Teachers College, Rangsit University, Thailand
Corresponding Author E-mail: jutharat.v1994@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษในระดับหน่วยเสียงและระดับหน่วยคำของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบวิธีโฟนิกส์ก่อนและหลังเรียน และ 2) เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการสอนแบบวิธีโฟนิกส์ โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 1 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 38 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่มโดยวิธีการจับฉลาก (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 3 ประเภท คือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ 2) แบบประเมินความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ และ 3) แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ โดยวิเคราะห์ข้อมูลหาค่าสถิติ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าทดสอบสถิติ t (t – test for Dependent Samples) ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษในระดับหน่วยเสียงและระดับหน่วยคำของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์หลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบวิธีโฟนิกส์ในระดับมากที่สุด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: การพัฒนา, วิธีการสอนแบบวิธีโฟนิกส์, ความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ

Abstract

The objectives of this research were 1) to compare students' English pronunciation proficiency in phonological and morphological levels before and after phonics instruction and 2) to explore their satisfaction towards the implementation of phonics in instruction. The cluster random sampling was employed to recruit a classroom of thirty-eight grade 1 students studying in semester 1 of the academic year 2020. The research instruments included 1) phonics learning management plans, 2) an English pronunciation assessment form, and 3) a satisfaction assessment form. Descriptive statistics including mean, standard deviation, and the dependent sample t-test were employed to conduct data analysis. The results

revealed that 1) the post-test score of students' English pronunciation proficiency in phonological and morphological levels was higher than the pre-test score with a significance level of .05. 2) Students' satisfaction towards phonic instruction was at a highest level with a significance level of .05.

Keywords: Development, Phonics Instruction, English Pronunciation Proficiency

บทนำ

สังคมโลกในยุคโลกาภิวัตน์ (Globalization) ที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาก่อให้เกิดความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการในด้านต่างๆ อย่างกว้างขวาง ประชากรจากทั่วทุกมุมโลกสามารถเชื่อมต่อสื่อสารกันได้อย่างรวดเร็ว ภาษาจึงมีบทบาทสำคัญในการติดต่อสื่อสาร โดยเฉพาะภาษาอังกฤษซึ่งเป็นที่ยอมรับกันในระดับนานาชาติ อีกทั้งยังเป็นปัจจัยสำคัญในการเข้าถึงฐานข้อมูลและข่าวสารของโลกได้ (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์, 2559) ส่งผลให้ผู้ที่มีความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษสามารถเปิดโลกทัศน์ให้ตนเองทั้งในด้านการติดต่อสื่อสาร การหาความรู้ การประกอบอาชีพ และการอยู่ร่วมกับผู้ที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรมในประชาคมโลกได้ นอกจากนี้ ในแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2579 มีการกำหนดยุทธศาสตร์สำคัญในการผลิตและพัฒนาากำลังคนในภาคการศึกษาให้มีศักยภาพที่สูงขึ้น โดยเฉพาะทักษะด้านภาษาอังกฤษซึ่งมีการจัดทำโครงการยกระดับทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนทุกระดับชั้น ดังนั้น สำหรับเด็กและเยาวชนไทยแล้วภาษาอังกฤษถือว่าเป็นสมรรถนะหลักที่จะต้องได้รับการพัฒนาในระหว่างที่เข้ารับการศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อให้นักเรียนสามารถใช้ความรู้และทักษะภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ทั้งในด้านการรับสาร คือ การฟังและการอ่าน และด้านการส่งสาร คือ การพูดและการเขียนได้อย่างถูกต้อง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2562) นอกจากนี้ แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2579 ยังมีเป้าหมายว่าระดับความสามารถด้านการใช้ภาษาอังกฤษของผู้สำเร็จการศึกษาในแต่ละระดับจะต้องสูงขึ้น จึงมีการกำหนดมาตรฐานความสามารถด้านการใช้ภาษาอังกฤษของผู้สำเร็จการศึกษาในแต่ละระดับชั้นที่จะต้องเป็นไปตามกรอบอ้างอิงมาตรฐานความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป (The Common European Framework of Reference for Languages : CERF) (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2560) โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นผู้ใช้ภาษาอังกฤษในขั้นต้นจะต้องรู้จักรูปตัวอักษร จดจำเสียงพยัญชนะและสระได้ สามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้องและเข้าใจคำ ประโยค สำนวนในชีวิตประจำวัน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2559; กระทรวงศึกษาธิการ, 2562)

อย่างไรก็ตามการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันยังคงปรากฏปัญหาในเรื่องความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนอยู่ จะเห็นได้จากงานวิจัยของถิรวัฒน์ ตันทนิส (2555) ที่พบว่าผู้เรียนมีปัญหาในการออกเสียงหน่วยเสียงในภาษาอังกฤษในตำแหน่งพยัญชนะต้น คือ /θ/, /ð/, /v/, /r/, /z/, /j/, /ʒ/, /tʃ/ หน่วยเสียงในตำแหน่งพยัญชนะท้าย คือ /ʒ/, /dʒ/, /j/, /θ/, /ð/, /z/, /tʃ/, /g/, /v/ หน่วยเสียงสระ คือ /ə/, /ɒ/, /ɑ/, และหน่วยเสียงสระผสม (Diphthong) คือ /ɔɪ/, /uə/ ปัญหาเหล่านี้เนื่องมาจากหน่วยเสียงที่กล่าวมานั้นไม่ปรากฏในระบบเสียงภาษาไทย ผู้เรียนจึงไม่คุ้นเคยกับเสียง ทำให้เกิดการนำเอาหน่วยเสียงในภาษาไทยที่มีเสียงใกล้เคียงกันมาใช้แทนการออกเสียงที่ถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของกุลธิดา กุ้เกียรติกาญจน์ (2559) ที่กล่าวว่า ผู้เรียนมักจะออกเสียงคำที่สะกดด้วยหน่วยเสียงสระ

เช่น /æ/, /e/, /i/ /ɒ/ และ /ʌ/ ด้วยการแทนเสียงสระ /แอะ/, /เอะ/, /อิ/, /เอะ/ และ /อะ/ ในระบบเสียงภาษาไทย จากสภาพการณ์ดังกล่าวส่งผลโดยตรงต่อทักษะการสื่อสารด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนเพราะเมื่อออกเสียงระดับหน่วยเสียงไม่ถูกต้องจะส่งผลต่อการออกเสียงในระดับคำที่ไม่ถูกต้องด้วยเช่นกัน และจะยิ่งทวีความบกพร่องหากนักเรียนออกเสียงในระดับที่ใหญ่ขึ้น เช่น ข้อความ หรือ ประโยคสนทนา ทำให้การสื่อความหมายนั้นไม่ประสบผลสำเร็จ แนวทางหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษา คือ การสอนด้วยวิธีโฟนิกส์ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เรื่องความสัมพันธ์ของเสียงกับตัวอักษร จากการศึกษาของ Salas (2018) พบว่าหลังจากได้รับการสอนแบบโฟนิกส์นักเรียนมีความสามารถในการออกเสียงตัวอักษรและอ่านออกเสียงคำภาษาอังกฤษได้ดีกว่านักเรียนที่ไม่มีพื้นฐานความรู้เรื่องโฟนิกส์เลย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของณัฐพล สุริยมณฑล, นิธิดา อติภัทรนันท์ และนันทยา แสงสิน (2561) ที่พบว่า หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีโฟนิกส์นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงและสะกดคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง รวมทั้งยังสามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์ซึ่งมีองค์ประกอบของหน่วยเสียงที่คล้ายกับคำศัพท์ที่เคยเรียนมาแล้วได้แม้ว่าจะไม่เคยเรียนมาก่อน เช่นเดียวกับผลการวิจัยของดาราศิริ ศิวิสัย และสุจินดา ขจรรุ่งศิลป์ (2557) ที่พบว่า หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีโฟนิกส์นักเรียนในระดับชั้นอนุบาล 1 มีความสามารถในการออกเสียงของตัวอักษรที่สูงขึ้นและทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านคำตามหลักของโฟนิกส์สูงกว่าก่อนเรียน

จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า การใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการสื่อสารมีแนวโน้มที่จะมีบทบาทและความสำคัญเพิ่มมากขึ้น แต่การจัดการศึกษาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของประเทศไทยยังมีปัญหาอยู่บางประการ โดยเฉพาะในด้านการออกเสียงที่ถูกต้องซึ่งเป็นพื้นฐานของการสื่อสาร ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำวิธีการสอนแบบโฟนิกส์มาใช้ในการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพื่อสร้างทักษะพื้นฐานทางด้านการออกเสียงที่ถูกต้องให้แก่ผู้เรียน ซึ่งจะเป็นการนำไปสู่ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษในระดับหน่วยเสียงและระดับหน่วยคำของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ก่อนและหลังเรียน
2. เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อวิธีการสอนแบบโฟนิกส์

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Design) โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 5 ห้องเรียน ประกอบด้วยนักเรียนชาย จำนวน 92 คน และนักเรียนหญิง จำนวน 101 คน รวมทั้งสิ้น 193 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 1 ห้องเรียน ประกอบด้วยนักเรียนชาย จำนวน 18 คน และ นักเรียนหญิง

จำนวน 20 คน รวมทั้งสิ้น 38 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่มโดยวิธีการจับฉลาก (Cluster Random Sampling)

3. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย ตัวแปรต้น คือ วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ และตัวแปรตาม คือ 1) ความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ จำแนกออกเป็น 2 ด้าน ได้แก่ การออกเสียงภาษาอังกฤษในระดับหน่วยเสียงและการออกเสียงภาษาอังกฤษในระดับหน่วยคำ 2) ความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อวิธีการสอนแบบโฟนิกส์

4. เครื่องมือใช้ในการวิจัย มีดังนี้

4.1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ จำนวน 4 แผน แต่ละแผนใช้เวลาจัดการเรียนรู้สัปดาห์ละ 2 คาบ คาบละ 50 นาที เป็นเวลาทั้งสิ้น 4 สัปดาห์ ประกอบด้วย แผนที่ 1 หน่วยเสียง /p/ และ /b/ แผนที่ 2 หน่วยเสียง /t/ และ /d/ แผนที่ 3 หน่วยเสียง /f/ และ /v/ และแผนที่ 4 หน่วยเสียง /θ/ และ /ð/

4.2 แบบประเมินความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ แบบ Rubric Scoring 5 ระดับ จำนวน 1 ฉบับ โดยแบ่งการประเมินความสามารถออกเป็น 2 ด้าน ประกอบด้วย 1) ด้านความสามารถในการออกเสียงหน่วยเสียง และ 2) ด้านความสามารถในการออกเสียงระดับคำ

4.3 แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) จำนวน 1 ฉบับ โดยแบ่งการประเมินความพึงพอใจ 3 ด้าน ประกอบด้วย 1) ด้านเนื้อหา 2) ด้านครูผู้สอน และ 3) ด้านการจัดการเรียนรู้

5. การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย

5.1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้ 1) ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 2) วิเคราะห์มาตรฐานหลักสูตรและตัวชี้วัดเพื่อนำมาจัดทำคำอธิบายรายวิชา กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ให้ครอบคลุมเนื้อหา สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ 3) ศึกษาเอกสารรวมถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ 4) สร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์และใช้คำศัพท์ที่ต้องเรียนจากในหนังสือ Let's go ภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามบทเรียนที่ 1-3 มาเป็นคำศัพท์ในการวิเคราะห์เสียง 5) นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นไปเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหาและกระบวนการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอน 6) นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านการตรวจจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องเหมาะสมตามที่แนะนำ 7) นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างเนื้อหากับวัตถุประสงค์การเรียนรู้และกิจกรรมการเรียนรู้ โดยพิจารณาจากความสอดคล้องระหว่างเนื้อหา วัตถุประสงค์ และกิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้ในการวิจัย (Index of Item – Objective Congruence หรือ IOC) ซึ่งแผนการจัดการเรียนรู้มีค่า IOC อยู่ที่ 0.89 8) ปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ แล้วเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์อีกครั้งเพื่อตรวจสอบความถูกต้องก่อนนำไปใช้ และ 9) นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยต่อไป

5.2 แบบประเมินความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้ 1) ศึกษาเอกสารแนวทางในการสร้างแบบประเมินความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ 2) สร้างแบบประเมินความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ แบบ Rubric Scoring 5 ระดับ โดยจำแนกออกเป็น 2 ด้านประกอบด้วย (1) ด้านความสามารถในการออกเสียงหน่วยเสียง 8 ข้อ และ (2) ด้านความสามารถในการออกเสียงระดับคำ 20 ข้อ รวมทั้งสิ้น 28 ข้อ โดยใช้เกณฑ์การพิจารณา ดังนี้

คะแนน 5 คือ นักเรียนสามารถเรียกชื่อตัวอักษร ออกเสียงหน่วยเสียงของแต่ละตัวอักษรผสมหน่วยเสียงในคำและอ่านออกเสียงคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน คล้ายเจ้าของภาษา

คะแนน 4 คือ นักเรียนสามารถเรียกชื่อตัวอักษร ออกเสียงหน่วยเสียงของแต่ละตัวอักษรผสมหน่วยเสียงในคำและอ่านออกเสียงคำศัพท์ได้แต่ยังไม่คล้ายเจ้าของภาษา

คะแนน 3 คือ นักเรียนสามารถเรียกชื่อตัวอักษร ออกเสียงหน่วยเสียงของแต่ละตัวอักษรผสมหน่วยเสียงในคำ หรือผสมคำผิดเป็นบางครั้ง และไม่สามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์ได้

คะแนน 2 คือ นักเรียนสามารถเรียกชื่อตัวอักษรออกเสียงหน่วยเสียงของแต่ละตัวอักษร หรือออกเสียงผิดเป็นบางครั้ง แต่ไม่สามารถผสมหน่วยเสียงในคำและไม่สามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์ได้

คะแนน 1 คือ นักเรียนสามารถเรียกชื่อตัวอักษรได้ แต่ไม่สามารถออกเสียงหน่วยเสียงของแต่ละตัวอักษร ผสมหน่วยเสียงในคำและอ่านออกเสียงคำศัพท์ได้

คะแนน 0 คือ นักเรียนไม่สามารถเรียกชื่อตัวอักษร ออกเสียงหน่วยเสียงของแต่ละตัวอักษร ผสมหน่วยเสียงในคำและอ่านออกเสียงคำศัพท์ได้

3) นำแบบประเมินความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและจุดประสงค์ 4) นำแบบประเมินความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ที่ผ่านการตรวจจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มาปรับปรุงแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา ด้านการสอน และด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 3 ท่าน เพื่อพิจารณาคัดชั้นความสอดคล้องด้านเนื้อหาและคุณลักษณะที่ต้องการวัด (Index of Congruence หรือ IOC) ซึ่งแบบประเมินมีค่า IOC อยู่ที่ 0.93 5) ปรับปรุงแบบประเมินความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ พร้อมทั้งเลือกแบบสอบถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากที่สุด รวมแบบประเมินความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ทั้งสิ้น 16 ข้อ 6) นำแบบประเมินความพึงพอใจไปตรวจสอบค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของ Cronbach มีค่าเท่ากับ 0.93 และจัดพิมพ์ฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือวิจัยต่อไป

5.3 แบบประเมินความพึงพอใจของของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้ 1) ศึกษาเอกสารแนวทางในการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์เพื่อกำหนดกรอบความคิดของแบบประเมินความพึงพอใจ 2) สร้างแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ จำแนกออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านครูผู้สอน และด้านการจัดการเรียนรู้ จำนวน 15 ข้อ ตามมาตรวัดของลิเคิร์ท 5 ระดับ (Likert Rating Scale) คือ พึงพอใจมากที่สุด พึงพอใจมาก พึงพอใจปานกลาง พึงพอใจน้อย พึงพอใจน้อยที่สุด 4) กำหนดเกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ยความพึงพอใจ (สุมาลี เพชรคง, อารักษ์ มีแจ้ง และศิตา เยี่ยมขันติถาวร, 2563) ดังนี้

- 4.50 – 5.00 หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด
 3.50 – 4.49 หมายถึง พึงพอใจมาก
 2.50 – 3.49 หมายถึง พึงพอใจปานกลาง
 1.50 – 2.49 หมายถึง พึงพอใจน้อย
 0.00 – 1.49 หมายถึง พึงพอใจน้อยที่สุด

4) นำแบบประเมินความพึงพอใจไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องของข้อคำถาม ความเหมาะสมของปริมาณข้อคำถาม ความชัดเจนของภาษา 5) นำแบบประเมินไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Index of Item Objective Congruence: IOC) ซึ่งแบบประเมินความพึงพอใจมีค่า IOC อยู่ที่ 0.9 6) ปรับปรุงแก้ไขแบบประเมินความพึงพอใจตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ และเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งก่อนนำไปทดลองใช้ 7) นำแบบประเมินความพึงพอใจที่ผ่านการเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เคยเรียนวิชา Phonics 8) เลือกข้อคำถามที่มีคุณภาพตามโครงสร้างด้านละ 3 ข้อ รวมทั้งสิ้น 9 ข้อ เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง 9) นำแบบประเมินความพึงพอใจไปตรวจสอบค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของ Cronbach มีค่าเท่ากับ 0.83 และจัดพิมพ์ฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือวิจัยต่อไป

6. การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ มีขั้นตอนดังนี้ 1) ปฐมนิเทศนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ 2) นำแบบประเมินความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษทดสอบก่อนเรียนกับกลุ่มตัวอย่าง ในระหว่างการประเมินจะมีคุณครูทั้งหมด 3 ท่านที่จะร่วมกันสังเกตการณ์ เพื่อป้องกันไม่ให้ข้อมูลที่ได้อามีอคติ (Information Bias) 3) ผู้วิจัยดำเนินการจัดการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้วิธีโฟนิกส์แบบวิเคราะห์เสียงจำนวน 4 แผนทีสร้างขึ้น มาดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกับกลุ่มทดลองเป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ 4) เมื่อสิ้นสุดกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้วิจัยนำแบบประเมินความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษทดสอบหลังเรียนกับกลุ่มตัวอย่าง ในระหว่างการประเมินจะมีคุณครูทั้งหมด 3 ท่านที่จะร่วมกันสังเกตการณ์ เพื่อป้องกันไม่ให้ข้อมูลที่ได้อามีอคติ (Information Bias) และให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ 5) ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้อาวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผลการวิจัย

7. การวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยในครั้งนี้ ประกอบด้วย

7.1 วิเคราะห์หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนที่ได้จากแบบประเมินความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ก่อนสอนและหลังสอน

7.2 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนที่ได้จากแบบประเมินความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ และแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่ได้รับที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ โดยใช้ค่าทดสอบสถิติ t (t-test for Dependent Samples)

สรุปผลการวิจัย

1. ผลเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษในระดับหน่วยเสียงและระดับหน่วยคำของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ก่อนและหลังเรียน

ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ ปรากฏผลดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์

รายการประเมิน	Pre - test		Post - test		t	Sig
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1.ความสามารถในการออกเสียงหน่วยเสียง	3.95	0.54	4.50	0.29	11.24*	0.00
- หน่วยเสียง /p/	4.71	0.52	4.97	0.16	3.64*	0.00
- หน่วยเสียง /b/	4.71	0.52	4.97	0.16	3.64*	0.00
- หน่วยเสียง /t/	4.71	0.52	4.97	0.16	3.64*	0.00
- หน่วยเสียง /d/	4.71	0.52	4.97	0.16	3.64*	0.00
- หน่วยเสียง /f/	4.71	0.52	4.97	0.16	3.64*	0.00
- หน่วยเสียง /v/	2.71	0.52	3.74	0.45	39.00*	0.00
- หน่วยเสียง /θ/	2.68	0.62	3.71	0.52	39.00*	0.00
- หน่วยเสียง /ð/	2.68	0.62	3.71	0.52	39.00*	0.00
2.ความสามารถในการออกเสียงหน่วยคำ	2.72	0.36	3.49	0.43	38.80*	0.00
-หน่วยคำ pen /pen/	3.37	0.79	3.71	0.39	12.80*	0.00
-หน่วยคำ book /buk/	3.37	0.79	4.18	0.39	12.80*	0.00
-หน่วยคำ table /'teɪ.bəl/	2.97	0.16	4.18	0.74	8.00*	0.00
-หน่วยคำ desk /desk/	3.00	0.00	3.87	0.16	37.00*	0.00
-หน่วยคำ four /fɔ:r/	3.00	0.00	3.97	0.23	25.81*	0.00
-หน่วยคำ video /'vɪd.i.o/	2.18	0.39	2.42	0.60	2.98*	0.00
-หน่วยคำ thirteen /'θɜ:r'ti:n/	1.92	3.36	2.97	0.16	20.00*	0.00
-หน่วยคำ this /ðɪs/	1.92	3.36	2.37	0.79	3.62*	0.00
ภาพรวม	3.34	0.45	4.00	0.36	24.62*	0.00

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นผลการเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ พบว่านักเรียนมีความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษหลังเรียน ($\bar{X}$ = 4.00) สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{X}$ = 3.34) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลการศึกษาระดับความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ ปรากฏผลดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการศึกษาระดับความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบวิธีโฟนิกส์

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig	ระดับความพึงพอใจ
1. ด้านเนื้อหา	4.80	0.40	28.64*	0.00	พึงพอใจมากที่สุด
-วิธีแบบโฟนิกส์เข้าใจง่ายและช่วยเพิ่มทักษะการอ่านออกเสียงของนักเรียนได้	4.76	0.43	39.00*	0.00	
-วิธีแบบโฟนิกส์ทำให้นักเรียนสร้างองค์ความรู้ในการออกเสียงภาษาอังกฤษได้เอง	4.89	0.31	39.00*	0.00	
-วิธีแบบโฟนิกส์ทำให้นักเรียนสร้างองค์ความรู้ในการอ่านออกเสียงคำศัพท์อื่น ๆ นอกบทเรียนได้เอง	4.74	0.45	11.20*	0.00	
2. ด้านครูผู้สอน	4.79	0.38	31.56*	0.00	พึงพอใจมากที่สุด
-ครูอธิบายเนื้อหา/วิธีการออกเสียงได้อย่างชัดเจนและเข้าใจง่าย	4.97	0.23	20.00*	0.00	
-ครูให้คำแนะนำและดูแลนักเรียนอย่างทั่วถึง	4.66	0.48	39.00*	0.00	
- ครูให้การเสริมแรงโดยการให้รางวัลและคำชมเชยแก่นักเรียน	4.76	0.43	13.40*	0.00	
3. ด้านการจัดการเรียนรู้	4.75	0.43	38.33*	0.00	พึงพอใจมากที่สุด
-สื่อการเรียนรู้นำเสนอเนื้อหาได้ชัดเจนและ มีความสวยงาม	4.71	0.46	37.00*	0.00	
-กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนและอ่านออกเสียงคำศัพท์ได้ดียิ่งขึ้น	4.76	0.43	39.00	0.00	
-กิจกรรมการเรียนรู้มีการเรียงลำดับจากง่ายไปยาก	4.79	0.41	39.00*	0.00	
ภาพรวม	4.78	0.40	32.84*	0.00	พึงพอใจมากที่สุด

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นผลการศึกษาระดับความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบวิธีโฟนิกส์ พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.79) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลที่ได้จากการวิจัยการพัฒนาความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. ความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{X}=4.00$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นรายด้าน พบว่า พัฒนาการความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษในระดับหน่วยเสียงและในระดับหน่วยคำสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนโดยนักเรียนสามารถออกเสียงในระดับหน่วยเสียงได้มากเป็นลำดับดังนี้ /v/ มีคะแนนเพิ่มสูงขึ้น 1.03 หน่วยเสียง /θ/ มีคะแนนเพิ่มสูงขึ้น 1.06 หน่วยเสียง /ð/ มีคะแนนเพิ่มสูงขึ้น 1.03 หน่วยเสียง /p/ มีคะแนนเพิ่มสูงขึ้น 0.26 หน่วยเสียง /b/ มีคะแนนเพิ่มสูงขึ้น 0.26 หน่วยเสียง /t/ มีคะแนนเพิ่มสูงขึ้น 0.26 หน่วยเสียง /d/ มีคะแนนเพิ่มสูงขึ้น 0.26 หน่วยเสียง /f/ มีคะแนนเพิ่มสูงขึ้น 0.26 หน่วยเสียง ส่วนความสามารถในการออกเสียงในระดับหน่วยคำนักเรียนมีความสามารถตามลำดับดังนี้ หน่วยคำ table /'teɪ.bəl/ มีคะแนนเพิ่มสูงขึ้น 1.21 หน่วยคำ thirteen /ˌθɜːr'tiːn/ มีคะแนนเพิ่มสูงขึ้น 1.05 หน่วยคำ pen /pen/ มีคะแนนเพิ่มสูงขึ้น 0.97 หน่วยคำ desk /desk/ มีคะแนนเพิ่มสูงขึ้น 0.87 หน่วยคำ book /bʊk/ มีคะแนนเพิ่มสูงขึ้น 0.81 หน่วยคำ video /'vɪd.i.o/ มีคะแนนเพิ่มสูงขึ้น 0.76 หน่วยคำ this /ðɪs/ มีคะแนนเพิ่มสูงขึ้น 0.45 หน่วยคำ four /fɔːr/ มีคะแนนเพิ่มสูงขึ้น 0.37 และหน่วยคำ pen /pen/ มีคะแนนเพิ่มสูงขึ้น 0.34 จากข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็นได้ว่าวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ ส่งเสริมให้นักเรียนมีความสามารถในการออกเสียงในระดับหน่วยเสียงและระดับหน่วยคำได้ ทั้งนี้เพราะวิธีการสอนแบบโฟนิกส์วิเคราะห์เสียง (Analytic Phonics) เป็นวิธีการสอนที่ฝึกให้นักเรียนรู้จักเรียนรู้และวิเคราะห์เสียงของตัวอักษรแต่ละตัวจากคำทั้งคำที่เห็นในบทเรียนแล้วจึงจำแนกหน่วยเสียงที่มีในคำๆ นั้น เพื่อเป็นตัวอย่างในการออกเสียงคำอื่นๆ ที่มีหน่วยเสียงเดียวกันได้ ดังแนวคิดของน้ำทิพย์ บุญจรร (2555) ที่กล่าวว่า นักเรียนเรียนเรื่องสัตว์ จึงมีการสอนว่า bat อ่านว่า /bæt/ ในคำประกอบด้วยเสียง /b/ จากอักษร b เสียง /æ/ จากอักษร a และเสียง /t/ จากอักษร t เมื่อนักเรียนทราบเสียงของตัวอักษรแล้ว หากนักเรียนเห็นคำว่า cat จะสามารถอ่านได้ว่า /kæt/ เนื่องจากนักเรียนจำเสียงของตัวอักษร a และ t ในคำได้และนำมาเชื่อมโยงกับเสียงของอักษร c ก็จะเกิดความสามารถในการอ่านคำใหม่ๆ ได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของเรมิกา กุลาดี (2558) และการศึกษาของ Maria Donna A. Parreno, & Suwattana Eamoraphan (2017) ที่พบว่า เมื่อนักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ นักเรียนสามารถตระหนักรู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับตัวอักษรได้และสามารถออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้องชัดเจน หากนักเรียนต้องออกเสียงคำศัพท์ที่คุ้นเคย หรือ คำที่ได้รับการฝึกพูดซ้ำๆ จนคล่องมาแล้ว (Repetition Drilling) นักเรียนจะรู้สึกคำที่จะออกเสียง และหากเป็นคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคย นักเรียนจะพยายามที่จะสะกดและผสมเสียงให้เป็นคำ ซึ่งอาจจะออกเสียงผิดบ้างแต่เมื่อได้ออกเสียงครั้งต่อไปนักเรียนก็สามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง และเชื่อมโยงตัวอักษรใหม่เข้ากับเสียงใหม่เช่นกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ญัฐพล สุริยมณฑล, นิธิกา อติภทรนันท์ และนันทยา แสงสิน (2561) พบว่า วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ทำให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงและสะกดคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง รวมทั้งยังสามารถอ่านคำศัพท์ที่ไม่เคยเรียนแต่มีองค์ประกอบของหน่วยเสียงที่คล้ายกับคำศัพท์ที่เรียนไปแล้วได้

2. ความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้หลังเรียนในระดับพึงพอใจมากที่สุด ($\bar{X}=4.79$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของนักเรียน พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจในด้านเนื้อหามากที่สุด ด้านครูผู้สอน และด้านการจัดการเรียนรู้ตามลำดับ ที่เป็นเช่นนี้ เนื่องจากวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ส่งเสริมให้นักเรียนตระหนักรู้และเข้าใจในการออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องเหมาะสม นอกจากนี้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นรูปแบบวิธีการออกเสียงที่ถูกต้องตามหลักสัทศาสตร์ยังช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีความพึงพอใจในการเรียนรู้มากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของศิริพันธ์ ศรีวันยงค์ (2552) อรุษา แซ่เตียว (2556) และจิราภรณ์ เสืออินทร์ (2559) ที่พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ในระดับมากที่สุด

องค์ความรู้การวิจัย

องค์ความรู้การวิจัยเป็นการพัฒนาความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้ให้นักเรียนได้เรียนรู้ความสัมพันธ์ของรูปตัวอักษรและเสียงของตัวอักษรผ่านการจำแนกหน่วยเสียงที่ประสมอยู่ในคำที่พบในบทเรียนและสามารถนำเสียงที่ได้เรียนไปใช้ในการอ่านคำอื่นๆ ได้ สรุปเป็นขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ ดังในภาพที่ 1

Phonemic Awareness	- สอนคำศัพท์ที่นักเรียนจะต้องใช้ในบทเรียน - ฝึกออกเสียงและแปลความหมายของคำ
Phonics	- แยกแยะหน่วยเสียงในคำศัพท์ - ฝึกแปลงเสียงตามหลักสัทศาสตร์
Reading Fluency	- ฝึกออกเสียงหน่วยเสียง - ฝึกประสมคำ
Vocabulary	- นักเรียนอ่านคำศัพท์ตามหลักการออกเสียงและทวนความหมายของคำ - ให้นักเรียนได้เรียนรู้คำที่ออกเสียงใกล้เคียงกันแต่มีความหมายแตกต่างกัน หรือ คำที่มีหน่วยคำเหมือนกันในคำขึ้นต้นของคำ (Prefix)

ภาพที่ 1 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์

จากภาพที่ 1 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ซึ่งสามารถอธิบายได้ดังนี้

ขั้นที่ 1 Phonemic Awareness สอนคำศัพท์ที่นักเรียนจะต้องใช้ในบทเรียน โดยเริ่มจากการให้นักเรียนดูวิดีโอที่เกี่ยวกับบทเรียนแล้วจึงแจ้งคำศัพท์ที่ต้องเรียนที่ปรากฏในสื่อวิดีโอโดยการออกเสียงและแปลความหมายของคำ

ขั้นที่ 2 Phonics แยกแยะหน่วยเสียงในคำศัพท์และฝึกแปลงเสียงตามหลักสัทศาสตร์ เพื่อให้ นักเรียนเชื่อมโยงตัวอักษรเข้ากับหน่วยเสียงได้

ขั้นที่ 3 Reading Fluency ให้นักเรียนฝึกออกเสียงหน่วยเสียงและการฝึกประสมคำเพื่อให้มีความสามารถในการอ่านอย่างถูกต้องและชด้อยขัดคำ

ขั้นที่ 4 Vocabulary ให้นักเรียนอ่านคำศัพท์ตามหลักการออกเสียงและทวนความหมายของคำ พร้อมทั้งให้นักเรียนได้เรียนรู้คำที่ออกเสียงใกล้เคียงกันแต่มีความหมายแตกต่างกัน หรือ คำที่มีหน่วยคำเหมือนกันในคำขึ้นต้นของคำ (Prefix) เพื่อเป็นการสร้างคลังคำศัพท์และเพื่อไม่ให้นักเรียนออกเสียงผิด

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ผู้สอนควรส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์กับนักเรียนในระดับชั้นอื่นๆ

1.2 ผู้สอนควรส่งเสริมให้มีการสอดแทรกวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ในระหว่างจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาอังกฤษเป็นระยะๆ ทั้งนี้เพื่อเป็นการกระตุ้นและฝึกให้นักเรียนได้มีการออกเสียงในระดับหน่วยเสียงและในระดับหน่วยคำตามหลักสัทศาสตร์ได้อย่างถูกต้องต่อไป

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 เนื่องจากการมีระยะเวลาในการเก็บข้อมูลทั้งสิ้นเพียง 4 สัปดาห์เท่านั้น อาจส่งผลให้ความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนไม่สัมฤทธิ์ผลเท่าที่ควร ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไปควรเพิ่มระยะเวลาในการเก็บข้อมูลในการวิจัยให้มากขึ้นเพื่อให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษได้สูงขึ้นจนเกิดความชำนาญและความคุ้นชินกับหน่วยเสียง

2.1 การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยทำการศึกษาหน่วยเสียง /p/ (เพอะ), /b/ (เบอะ), /t/ (เทอะ), /d/ (เดอะ), /f/ (เฟอะ), /v/ (ฟเวอะ), /θ/ (เดอะ) และ /ð/ (เดอะ) ในตำแหน่งหน่วยเสียงพยัญชนะต้น (Initial Consonant Phoneme) สำหรับการวิจัยในครั้งต่อไปควรมีการศึกษาหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายคำ (Final Consonant) เพื่อนำผลมาปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2559). **คู่มือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแนวใหม่ตามกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล**. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2562). **แนวทางการพัฒนาสมรรถนะผู้เรียน ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน**. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.
- กุลธิดา กุ้เกียรติกาญจน์. (2559). **ผลของการสอนโฟนิกส์ในการรับรู้คำและอ่านออกเสียงของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2559). **ฝึกอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อชีวิตอนาคต**. แหล่งที่มา <http://www.kriengsak.com/Learning-English-For-future-life> สืบค้นเมื่อ 19 มี.ค. 2563.

- จิราภรณ์ เสืออินทร์. (2559). การพัฒนาทักษะความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษโดยการสอนแบบ โฟนิกส์ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบุญคุ้มราษฎร์บำรุง. วิทยานิพนธ์การศึกษา มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ณัฐพล สุริยมณฑล, นิธิดา อติภทรนันท์ และนันทยา แสงสิน. (2561). การสอนแบบโฟนิกส์เพื่อส่งเสริมการ ออกเสียงและความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วารสาร มหาวิทยาลัยนครพนม. 8(2). 117-124.
- ดาราศิริ ศิวิสัย, และสุจินดา ขจรรุ่งศิลป์. (2557). ผลของการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ที่มี ต่อความสามารถในการออกเสียงตามหลักรหัสเสียงโฟนิกส์ของเด็กปฐมวัย. วารสารวิชาการ บัณฑิตวิทยาลัย สวนดุสิต. 10(2). 183-191.
- ถิรวัฒน์ ตันทนิส. (2555). ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาสหวิทยาการชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. วารสารภาษาและภาษาศาสตร์. 31(1). 93-95.
- น้ำทิพย์ ขจรบุญ. (2553). การใช้โฟนิกส์ส่งเสริมการออกเสียงและความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เรมิกา กุลาดี. (2558). การใช้การสอนแบบโฟนิกส์เพื่อพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษและความรู้คำศัพท์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศิริพันธ์ ศรีวันยงค์. (2552). การพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างทักษะการอ่านคำภาษาอังกฤษ สำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2-3 ที่มีภาวะการอ่านบกพร่อง. คุุณิพนธ์การศึกษาคุุณิบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุมาลี เพชรคง, อาริรักษ์ มีแจ้ง และศิดา เยี่ยมขันติถาวร. (2563). ผลของการสอนอ่านภาษาอังกฤษตามแบบ บูรณาการของเมอร์อ็อค (MIA) ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านและความพึงพอใจในการเรียนของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนห้วยยอดจังหวัดตรัง. วารสารศึกษาศาสตร์ มสธ. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. 13(1). 69-82.
- อรอุษา แซ่เตียว. (2556). การใช้โฟนิกส์ในการส่งเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี.
- Salas, A. (2018). Improving pronunciation through Jolly Phonics Programme in Early years (Tesis de Maestria en Educacion con Mencion en Ensenanza de Ingles como Lengua Extranjera). Universidad de Piura. Facultad de Ciencias de la Educacion. Piura, Peru.
- Maria Donna A. Parreno, & Suwattana Eamoraphan. (2017). A Study of Kindergarten 2 Students' English Phonics Achievement and Their Perceptions towards the Use of English Phonics Online Games at St. Mark's International School, Thailand. Scholar: Human Sciences. Assumption University of Thailand. 9(1). 312-326.